І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 114. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЦЕНТІВ 20 CENTS СУБОТА, 14-го ЧЕРВНЯ (JUNE) 1975 No. 114. VOL. LXXXII.

СОВЕТСЬКІ ДИСИДЕНТИ ЗНОВУ АПЕЛЮЮТЬ В ОБОРОНІ ЛЕОНІДА ПЛЮЩА, СТАН ЗДОРОВ'Я ЯКОГО КРИТИЧНИЙ

Москва. — Агенство Ройтерс інформує 12 червня про те, що група советських дисидентів звернулася з апелем до Міжнародного Червоного Хреста поспішити з негайною допомогою математикові Леонідові Плющеві, якого „лікують" у психіятричній тюремній лікарні дозами інсуліни. З подібним апелем дисиденти звернулися також до міжнародних наукових і медичних товариств, прохаючи допомоги і стверджуючи, що Леонід Плющ находиться у критичному стані здоров'я у Дніпропетровській психіятричній лікарні, де його тримають від 1973 року на основі постанови советського суду.

У повідомленні про цей апель Ройтерс подав також, що Леонід Плющ був раніше активний у русі за права людини в СССР і що його судили в 1972 році, обвинувачуючи в антисовєтській пропаганді та агітації. Згідно з цією інформацією Ройтерса, починаючи з листопада минулого року супроти Леоніда Плюща стосують хемічні препарати, які руйнують його психічне і фізичне здоров'я.

Як відомо, 23 квітня ц. р. з ініціятиви Міжнародного Комітету Математиків Оборони Леоніда Плюща була в різних країнах Заходу переведена кампанія з апелями західніх вчених до совєтського уряду з проханням про його звільнення. Ці апелі, однак, досі осталися без відповіді.

У зв'язку з долею Леоніда Плюща та його родини, Тетяна Ходорович, член Комітету оборони прав людини в СССР поширила в Москві самвидавним порядком відкритий лист з датою 16 березня 1975 року, інформуючи докладно про форми „лікування" Плюща у тюремній психіятричній лікарні в Дніпропетровську і стверджуючи, що йдеться „про психологічний натиск, спосіб застрашування", щоб його психічно зломати. Досі „лікували" Плюща галлоперідоліном, тріфтазином, а тепер „лікують" інсуліною. У висліді, як подавала Т. Ходорович, у Плюща „втрата пам'яти, судороги, пригнобленість, неспроможність читати, писати, думати — неспроможність жити".

Дружина Леоніда Плюща Тетяна Житникова поробила заходи, щоб совєтський уряд дав її чоловікові та її дітям дозвіл на виїзд з СССР, але досі її заходи були безуспішні. Про ці заходи Т. Ходорович докладно написала у своєму відкритому листі „Про долю Леоніда Плюща", пишучи, що „звільнення Л. Плюща тепер якнайтісніше пов'язане з еміґрацією: вони (тобто совєтські чинники) не звільнять його, доки не дозволять йому виїхати з країни, а вони не можуть дозволити йому еміґрувати, доки не випустять його із спеціяльної психіятричної лікарні... Дружина Леоніда Івановича очікує неминучої катастрофи. Немає більше ні однієї інстанції в межах совєтської держави, до якої можна б було звернутися і від якої можна б було очікувати якоїсь допомоги".

З уваги на такі інформації і дані Тетяни Ходорович, найновіший апель групи дисидентів в обороні Л. Плюща до Міжнародного Червоного Хреста і наукових та медичних установ є останньою спробою його якимсь чином врятувати від загибелі.

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ в АРГЕНТИНІ ЗДОБУВАЄ ВІДПОВІДАЛЬНІ ПОСТИ

Буенос Айрес((М. Д.). — Серед української еміґрації в Арґентині, яка в році 1972 відзначувала 75-річчя свого поселення, виростає вже четверте з черги покоління, яке в останніх роках починає успішно здобувати пости, що вимагають університетської освіти. В різних місцевостях є вже поважне число нашої молоді, що займають посади лікарів, інженерів, адвокатів, аґрономів, а тепер з наймолодших є деяке число таких, що кінчають кадетські школи при військових формаціях не лише воєнної маринарки, а також і авіяції.

Кадет Юрій Галатьо у військовій уніформі. Він з успіхом закінчив військовий лицей ім. Сан Мартіна. Він є сином підприємця і громадського діяча п. Осипа Галатя, що є рівнож головою Централі „Просвіти" та головою Союзу українських купців-промисловців та професіоналістів в Буенос Айресі.

В провінції Місіонес, що уважається колискою українського поселення в Арґентині, в минулих роках Александер Вареница був „інтендентом" міста Аполлес, а в пізніших роках був першим послом українського походження до федерального парляменту. Тепер знову його молодший брат д-р М. Вареница є міністром судівництва в провінційнім уряді, а також в останніх виборах губернатора, що відбулися в березні ц. р., кандидатом на губернатора був Орест Печак, син українського колоніста, що поселився там ще перед Першою світовою війною. Знову в провінції Буенос Айрес є сенатор українського походження на ім'я Орляндо Гнатюк і є також кілька офіцерів вищої ранґи.

Загально українська молодь студіює в університетах не лише Буенос Айресу, а також в містах: Кордоба, Росаріо, Ля Плята; і цей четвертий випуск молоді з університетськими студіями є найбільш численний і замітний вже тим, що серед нього є вже поважне число дівчат, що набули університетські дипломи. Для підтвердження наведу прізвища: д-р О. Мандзій (лікарка), д-р Христя Середяк (лікарка), д-р О. О. Загребальна (лікарка) д-р М. Романовська (дентистка), д-р М. Мосора (дентистка), а є ще поважне число дівчат, а саме: Ваврисюк, Михайлів, Литвин, Патинок, Аґрес, які закінчили університети, вибираючи інші професії.

Є вже також багато архітектів, аґрономів, біохеміків й офіцерів поліції та вищих державних чи муніціпальних фахівців, а ще більше є тепер студентів, бо лише в периферіях великого Буенос Айресу є яких 40 осіб, що кінчають університети.

Додатнім здобутком є також і те, що маємо талановитих музик, бо такі як Альберт Лисий і Микола Чумаченко — це світової слави скрипалі-віртузи, а є ще талановитий музика-композитор І. Камінський ,який є музичним директором столичної радіовисильні а знову скрипаль В. Войцеховський займає пост першого скрипаля в державному театрі „Колон", де є також і танцюрист українського походження.

200-річчя Америки проходитиме в Ню Йорку під знаком етнічних груп

Ню Йорк. — Корпорація Відзначування 200-річчя Американської Незалежности в Ню Йорку та Міський Департамент для культурних справ інформують у пресовому повідомленні, що цьогорічний „Фестиваль 4 липня" матиме „етнічну закраску", бо в ньому братимуть участь представники майже всіх етнічних груп цього найбільшого міста ЗСА, включно з українцями. Ці етнічні „міні-фестивалі" будуть частиною програми „Четвертого липня у старинному Ню Йорку", яка проходитиме у районі Воллстріту та Баттері парку, тобто, найстарших частинах міста. Програма триватиме від 1-ої год. по пол. до 10-ої год. вечора. Кожній етнічній групі буде призначений квартал чи площа, де ця група переводитиме свою програму, яка може складатися із виступів хорів, музичних чи танцювальних ансамблів, коротких інсценізацій тощо, а також етнічні групи зможуть у кіосках розмістити зразки народного мистецтва та притаманні цим етнічним групам страви.

Українцям призначено площу на вулиці Джон коло будинку число 127. У пресовому повідомленні зазначено, що українці виконуватимуть народні танки, а також, що буде виставка писанок, вишивок тощо. На цій самій вулиці проходитимуть програми литовців і турків. У фестивалі, крім українців, візьмуть участь словаки, ірляндці, корейці, пуерто-риканці, греки, поляки, мадяри, італійці, росіяни, кубинці та інші.

Відбудеться засідання Політичної Ради УККА

Ню Йорк (УККА). — Чергове засідання Політичної Ради Українського Конґресового Комітету Америки відбудеться в суботу, 21-го червня. На порядку дня, крім звичайних організаційних справ, передбачені чотири доповіді. Проф. І. Вовчук говоритиме про „Континентальні вітри з-під імперських бріл"; д-р К. Савчук про „Міжнародне становище й Україну"; д-р В. Душник — „УККА в міжнародному антикомуністичному фронті — конференція ВАКЛ"; проф. І. Вовчук та мґр І. Базарко — „Проблематика на XII Конґресі УККА".

Засідання Політичної Ради УККА попередить засідання її Президії. Наради відбудуться в Українському Інституті Америки, 2 Іст 79 вулиця. Початок нарад Президії — год. 12-та полудне, Політичної Ради — год. 1-ша по полудні.

Українки з Арґентини ідуть на конґрес до Мехіко

Буенос Айрес (М. Д.). — З Арґентини виїжджає спеціяльна українська жіноча делеґація, щоби взяти участь в Міжнародній Жіночій Конференції, яка відбудеться в Мехіко за ініціятивою Об'єднаних Націй в другій половині червня. В склад делеґації входять: д-р Марта Полянська-Лех, Марта Стернюк та інж. Шепарович, які зараз по приїзді увійдуть у зв'язок із українськими делеґаціями ЗСА, Канади та Европи, щоб виступити в обороні українського жіноцтва на рідних землях.

Спілка „Певність" в Чікаґо асиґнувала 15 тисяч долярів на допомогу рідній громаді

Чікаґо (с. г.) — Понад 21-мільйонова Українська Щаднично-Позичкова Спілка „Певність" в Чікаґо рішила передати українській громаді одноразову суму 15 тисяч долярів, вважаючи це за „зворот" рідній громаді, яка ставилася з довір'ям до своєї фінансової установи. 15 тисяч долярів передано на розбудову українських Церков, молодечих і спортових організацій, преси та суспільно-громадських установ. Крім одноразової допомоги, „Певність" видала на протязі року додатково 31 тисячу дол., що разом становить 46 тисяч долярів із одної фінансової установи для розвитку організованого українського життя в цій громаді.

Завдяки українській громаді, Спілка „Певність" невпинно росте мільйоновими кроками. Минулого року в своє 10-річчя, Спілка осягнула 17 мільйонів майна. Сьогодні, перед Річними Загальними Зборами, обороти Спілки „Певність" зросли до понад 21 мільйона долярів. Це 4-мільйоновий зріст на протязі одного року.

Загальні збори Спілки „Певність" відбудуться в суботу, 21-го червня, о год. 7-ій вечора в домі СУМА при 2457 Вест Чікаґо евеню.

Конґрес схвалив 473 мільйони долярів на літні праці для молоді

Вашінґтон. — Сенат у четвер, 12 червня, а Палата Репрезентантів два дні раніше проголосували законопроєкт, який призначує 473 мільйони долярів на створення коло 840,000 літніх праць для молодих людей, які походять із більших родин. Законопроєкт був переданий президентові Фордові для його підпису. Згідно з цим проєктом, ці гроші мають бути передані стейтам, містам і містечкам, які таким чином зможуть протягом 9-ох тижнів затруднювати молодих людей по 26 годин на тиждень і платити їм 2.10 доляра на годину. Наприклад, Ню Йорк стейт повинен одержати 39,870,636 долярів і зможе затруднити 72,500 молодих людей. Думають, що президент Форд на днях підпише цей законопроєкт.

Популярність през. Форда

Прінстон, Н.Дж. — Опитування, переведене Інститутом Галлупа в кінці травня і на початку червня виказало, що протягом одного місяця популярність президента Джералда Форда зросла на 11 відсотків. Із запитаних 51 відсоток заявили, що схвалюють діяльність Президента, 33 відсотки дали неґативну оцінку, а 16 відсотків із запитаних не мали жадної опінії в цій справі. Місяць раніше тільки 40 відсотків із запитаних позитивно оцінили діяльність президента Форда.

Іван Лещук, учень школи св. Юра в Ню Йорку здобув перше місце у змаганнях з математики

Ню Йорк (М.Г.). — Архидієцезальна Рада Математики католицьких початкових шкіл в Ню Йорку 15 квітня цього року улаштувала змагання - контест математики для учнів шестої, сьомої і восьмої кляс початкових католицьких шкіл. Уведення таких міжшкільних контестів з математики зроблено з метою, щоби викликати серед учнів, як також учителів, більше зацікавлення математичними проблемами.

Іван Лещук

Цього року учні української школи св. Юра в друге взяло участь у такому міжшкільному контесті з математики, в якому змагались учні 17 інших католицьких шкіл. Кожна школа, що брала участь у цих змаганнях, робила свої внутрішні контести з математики, на основі яких вибрала поодному учневі з кожної кляси. З внутрішніх змагань в школі св. Юра одержали найкращі оцінки Іван Лещук з восьмої кляси, Ірина Яремович з сьомої кляси, й Ірина Ринчак з шостої кляси. За такою самою процедурою проводили вибір учнів на міжшкільні змагання й інші школи.

На міжшкільному контесті згадані учні заступали українську школу св. Юра. Змагунів поділено на 29 груп. Деякі школи мали подвійні кляси. Іспит тривав біля одної години. Перед іспитами учасники одержали точні інформації. Проблеми приготовляли учителі із середніх шкіл. У висліді контесту Іван Лещук у відділі восьмої кляси здобув ще з одним учнем з школи св. Ігнатія, перше місце. Вони оба одержали однакові найвищі оцінки. Слід підкреслити, що Іван Лещук також минулого року здобув перше місце у міжшкільному змаганні з математики. В тому треба багато завдячувати учительці з математики, якою є преподобна сестра Антонія. До речі, сестра Антонія є сама великий любитель математики і має добрий підхід у навчанні математики й математичних наук. Перемога Івана Лещука у міжшкільних змаганнях говорять про рівень української школи св. Юра. Батьки, що мають дітей у шкільному віці, повинні мати це на увазі.

Іван Лещук і його батьки є членами УНСоюзу.

МОРОЗОВІ ЗАГРОЖУЄ ПСИХІЯТРИЧНА ЛІКАРНЯ. ПОШИРЮЮТЬСЯ РЕПРЕСІЇ ПРОТИ УКРАЇНСЬКОЇ ІНТЕЛІҐЕНЦІЇ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — З України наспіла тривожна вістка, що органи КГБ плянують перевести Валентина Мороза до психіятричної лікарні. Так зв. психіятричне лікування — це один з найбільш жорстоких засобів, що їх Москва вживає в боротьбі проти інакшедумаючих.

Як відомо, на початку листопада минулого року, після п'ятимісячної голодівки у Владимірській в'язниці, В. Мороза перевели на келію з іншим в'язнем, але вже в грудні він попав у карцер. Згодом його взяли знову до келії. Впродовж наступних місяців стан здоров'я Мороза покращав. Але в останніх тижнях почались нові шикани і погрози, з яких найсерйознішою є заява в'язничного лікаря про те, що Мороза мусять перевести на „лікування" до психіятричної лікарні, бо, мовляв, „нормальна людина не була б спроможна видержати п'ятимісячну голодівку." Стає очевидним, що КГБ ставить перед Морозом перспективу піддатись найбільш рафінованим методам насильства над в'язнями.

Нова загроза, що станула перед Валентином Морозом, вимагає негайної і широкої акції оборони в колах публічної опінії світу.

Приходять також дальші вістки про посилені репресії проти української інтеліґенції. В лютому ц. р. в Дніпропетровську арештували п'ять директорів середніх шкіл та судили їх за здогадну „націоналістичну пропаганду", а зі шкіл викинули кількасот студентів. В березні ц. р. усунули з праці викладача Одеського університету Тельчака, також за здогадні нібито „націоналістичні погляди". Там же звільнили з праці директора опери і балету Богдановича, а на його місце призначили росіянина Одінікова. Наступ проводиться в різних містах України, включно з Києвом, головним чином на університетах, середніх школах, у пресі та в радіо і телебаченні. Ці переслідування українців — це одна з форм посиленої, веденої тепер, т. зв. ідеологічної кампанії, вістря якої спрямоване передусім проти т. зв. буржуазного націоналізму неросійських народів.

Філядельфійський Комітет Оборони Мороза придбав на свою працю 3,935 дол. з одної імпрези

Філядельфія (І. Т.). — Комітет Оборони Валентина Мороза у Філядельфії, який за відносно короткий час свого існування виявив незвичайну динаміку й осягнув великих успіхів, може похвалитися новим, дуже вдалим почином. Був це бенкет, який відбувся 8-го червня у Роземонт Коледжі біля Філядельфії. Під час цього бенкету Комітет зібрав на акцію оборони Мороза та інших політичних в'язнів в СССР 3,935 долярів. Слід подати, що Комітет зуживає частину здобутих фондів на допомогу Комітетові Оборони Мороза у Вашінґтоні.

Прибуток з цього бенкету тим замітніший, що всіх учасників бенкету було тільки 83 особи, враховуючи у те число 11 членів Комітету та кільканадцять американських гостей.

На прихід із бенкету зложилися: 1,300 дол. із вступів (25 дол. від особи) та 2,650 дол. із розгривки образів, що їх подарували на ту ціль наші мистці або власники образів.

Одна з таємниць того успішного продажу образів була у тому, що самі члени Комітету купили цих образів за понад 1,000 долярів.

Образи жертвували: Богдан Божемський, Роман Гармаш, Яків Гніздовський, Юрій Гура, п-во Гури (образ Тирса Венгриновича), Слава Геруляк, ВасильКівелюк, анонімний жертводавець (образ Е. Козака), Софія Лада, Вп. Мазуркевичі (образ Р. Коваленка), Орест Поліщук, Юрій Федорук, Володимир Хапко, Константин Шонк - Русич та п-во Шведи (образ Петра Капщученка).

Вечерю, що її приготовили власноручно члени Комітету (Комітет Оборони Мороза у Філядельфії, як

(Закінчення на стор. 5-ій)

Німеччина зменшить свої радіопередачі для Східньої Европи

Кельн, Німеччина. — Преса Західньої Німеччини інформує, що згідно з рішенням Німецької Ради чужомовних передач вже від липня ц. р. будуть зменшені радіопередачі для країн Східньої Европи, які досі передавалися в мовах російській, польській, мадярській і чеській з радіостанції „Дойче Велле", що має свої приміщення в Кельні. У зв'язку із зменшенням радіогодин буде звільнена також частина персоналу, в першу чергу бюрово-адміністративного. Газета „Кельнер Штадт Анцайґер" твердить, що „йдучи на зустріч загальному світовому відпруженню", залишені програми будуть стисло контрольовані відповідними урядовими чинниками, бо, мовляв, „деякі програми зустрінулись із загальною критикою слухачів в країнах Східньої Европи'. Для заспокоєння німецького обивателя Рада подала, що контроля потрібна на те, щоб перевіряти наскільки чужомовні радіопередачі дотримуються загальних напраямних і чи передають правдиві вістки про ситуацію в сьогоднішній Німеччині. Контроля покищо стосується передач російською мовою, проти яких вже кількакратно протестувала Москва, як також совєтський амбасадор в Бонні, кажучи, що передачі „Дойче Велле" російською мовою це виразне порушення міжнародних договорів і „встрявання у внутрішні справи СССР". Преса при тому саркастично відмічує, що кількість годин радіомовлень з Москви в німецькій мові зросла на 5 відсотків.

Шеф КГБ боронить совєтську „демократію"

Москва.—В неділю 15 червня в СССР відбуваються „вибори" до Верховної Ради СССР і всі кандидати в депутати зобов'язані принаймні раз виступити перед „виборцями", з'ясувати їм виборчу плятформу КПСС, а в першій мірі вказати на перевагу т. зв. „совєтської демократії" над демократією західнього світу. Від цього обов'язку не вільні навіть найвищі поліційні совєтські верховоди з КГБ. Цим треба пояснити факт, що в понеділок 9 червня виступав на зібранні „виборців" своєї виборчої округи шеф КГБ (Комітету державної безпеки) — горезвісної таємної політичної поліції, Юрій В. Андропов.

Згідно з заявою Андропова, „вороги соціялізму, яким не подобається все більший авторитет Совєтського Союзу, намагаються посіяти сумніви щодо справжньої демократичности совєтської системи. Безсовісно перекручуючи факти, вони вигадують всякі роди закидів про „порушування" громадянських прав в СССР, протиставлять нашій системі принципи так званої „чистої" демократії, намагаються вишукувати окремі випадкові недоліки в нашому житті і їх роздувають". Ю-

(Закінчення на стор. 3-ій)

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

В НЮАРКУ І НЮ ЙОРКУ ДОПОВІДАТИМЕ Д-Р А. ФІҐОЛЬ

Ню Йорк. — Тимчасовий Секретаріят Конґресу Української Вільної Політичної Думки і Асоціяція Українців Америки інформують, що в суботу, 14-го червня ц.р. о год. 6-й по полудні в залі української православної церкви при 836 Лайонс вул.. в Ірвінґтоні і в неділю, 15-го червня о год. 5-й по полудні в Літературно-Мистецькому Клюбі (149 2-га евеню) в Ню Йорку, доповідатиме гість з Европи д-р А. Фіґоль на тему: „Чи можлива політична інтеграція української діяспори".

„ЧЕРВОНА КАЛИНА" ВІДБУДЕ ЗБОРИ

Ню Йорк. — Українське Кооперативне Видавництво „Червона Калина" відбуде в середу, 18-го червня ц.р. о год. 5:30 по полудні в приміщенні Українського Народного Дому при 2-й евеню в кімнаті ч. 22, свої загальні збори із звичайним порядком нарад.

СВЯТО ГЕРОЇВ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Управи 10-го Відділу Організації Державного Відродження України (ОДВУ) і Українського Золотого Хреста інформують, що в суботу, 14-го червня ц.р. в Українському Народному Домі при 2-й евеню в кім. ч. 22 відбудеться Свято Героїв, присвячене сл. п. Головному Отаманові військ УНР Симону Петлюрі і полк. Євгенові Коновальцеві. В програмі свята: доповідь ред. Ярослава Гайваса, рецитація Роми Шуґан і у мистецькій частині виступ жіночого квартету УЗХ. Початок свята год. 5-та по полудні.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Глум над людськими правами

„Совєтська влада не тільки формально проголосила демократичні права громадян нашої країни, але й гарантувала їх здійснення на практиці. Разом з політичними правами гарантуються також соціяльно-економічні права — на працю, на відпочинок, на освіту, на матеріяльне забезпечення в старості. Без цих прав всякі декларації про політичні свободи, про громадянські права переміняються у порожній звук".

Ці слова на тему основних прав людини і їх максимального нібито застосування на практиці взяті з промови не кого іншого, а однієї з найважливіших і „найвагоміших" особистостей в СССР, шефа совєтської політичної поліції — Комітету Державної Безпеки (КГБ) і члена Політбюра ЦК КПСС Юрія В. Андропова. З цією промовою він виступав на зборах виборців у своїй виборчій окрузі недалеко Москви, з якої Андропов „кандидує", очевидно, як єдиний кандидат, до Верховної Ради СССР. У своїй промові намагався доказати перевагу „совєтської демократії" над — як він казав — „чистою демократією" на Заході, мовляв, тільки „совєтська демократія" забезпечує трудящих всіми „основними правами" — політичними, соціяльними, економічними, культурними. Західня „чиста демократія" має ці права тільки записані на папері, а насправді трудящі в капіталістичних країнах ніяких прав не мають, — переконував Андропов своїх „виборців". Ніхто в СССР не повинен, говорив він, помилково оцінювати можливість для мільйонів населення на Заході „прийти до воріт Білого Дому, чи на площу Гайд-парку та займати там становище до цих чи інших питань".

Очевидно, Андропов у своїй промові не пояснив, чому то совєтським трудящим неможливо навіть наблизитися до кремлівських воріт, не говорячи вже навіть хоча б про право „виговоритися" з приводу цих чи інших питань, якщо вже ніяких інших прав не забезпечено. Андропов не дав також відповіді на питання про те, чому в СССР на понад п'ятдесятому році існування совєтського режиму потрібно вдержувати сотні концтаборів з тисячами і тисячами в'язнів, у подавляючій більшості — молодих людей, які народилися і виховалися у совєтській системі. Він не заторкнув питання про те, чому совєтський російських режим переслідує вільне слово, Церкву, чому стосує насильну русифікацію неросійських націй в СССР.

Численні свідчення дисидентів різних національностей, в тому й росіян, говорять про суцільне подавлення в СССР найосновніших прав людини, про розгул керованого Андроповим КГБ, про арешти, закриті суди, обшуки, звільнювання з праці. У світлі тих свідчень, за які їхнім авторам довелося чи доводиться відбувати кару у концтаборах, тюрмах та психіятричних лікарнях — слова і декларації совєтського поліційного верховода не переконують, а тільки додатково ілюструють безмежну забріханість системи, яка чорне представляє білим, а біле чорним.

А вже найпереконливішим доказом забріханости системи, яку обороняє Андропов, є так звані „вибори" в СССР, де на призначених Політбюром ЦК КПСС „кандидатів в депутати" до Верховної Ради СССР, під охороною власне отого КГБ, 99.9 відсотків всіх управнених до голосування в СССР мусять „добровільно" віддати на цих „кандидатів" свої голоси та „вибрати" їх у депутати.

Червоний шантаж

Північнов'єтнамський комуністичний уряд у газеті „Нган Дган", партійному органі, та через Радіо Ганой у середу, 11 червня, заявив, що не буде жадних розшуків за тілами американських вояків, як також за „пропалими без вісті", поки ЗСА не дадуть Північному і Південному В'єтнамові „післявоєнну допомогу". Натаврувавши спершу Америку за „продовження злочинів проти в'єтнамського народу", редакційна стаття в названій газеті висунула вимогу, щоб Америка „додержала своїх обіцянок", включених у паризький мирний договір з 1973-го року, та дала В'єтнамові повоєнну фінансову та економічну допомогу.

Вимога Ганою має всі ознаки шантажу відносно уряду ЗСА безпосередньо і також за посередництвом родин вбитих і „пропалих без вісті" американських вояків. Як відомо, досі не знайдено 1,100 вбитих вояків, як також жадних інформацій про 965-ох інших і тому їх зараховано до „пропалих без вісті". Хоча 21-ша стаття паризького договору говорить про „повоєнну допомогу" Америки для В'єтнаму, то, як кількакратно заявив державний секретар Генрі Кіссінджер, ЗСА зовсім не є зобов'язані додержати цю обіцянку, бо Північний В'єтнам безперервно нарушував цей договір від його підписання в 1973 році, аж до упадку Сайгону 30-го квітня цього року. Отже, теперішні вимоги Ганою щодо „додержання Америкою обіцянок" є не тільки шантажем, а також лицемірством. Агресор, який нарушив всі договори і збройною силою завоював Південний В'єтнам, тепер вимагає від Америки „відшкодування", застосовуючи при тім шантаж.

Поведінка в'єтнамських комуністів є тільки продовженням прийнятого та постійно практикованого большевицького „вчення" шантажу, розбишацтва, підступу і зради в міжнародних відносинах. Новий натяк, що існує можливість, що деякі американські вояки не згинули і належать до категорії „пропалих без вісті", є ще додатковою наругою над родинами цих вояків, бо знову збуджує в них надію, що вони ще живі, хоча речники американського уряду думають, що для цих 965 „пропалих без вісті" вояків треба зачислити до поляглих під час війни. Сам Ганой в минулому часто твердив, що передав всі інформації про полонених американських вояків і про тих, які згинули в обох частинах В'єтнаму, та що жадних інших інформацій про американських вояків не має. Теперішній натяк, що таки може існують „пропалі без вісті", як і подібний натяк у березні цього року, придуманий на те, щоб родини цих „пропалих без вісті" вояків робили додатковий натиск на Вашінгтон, щоб уряд ЗСА задовольнив вимоги комунов'єтнамських шантажистів і лицемірів.

Леся Лисак

ДЕНЬ БАТЬКА

П'ятнадцятого червня вся Америка, як довга і широка, а в ній сотні тисяч українських родин, обходитимуть вже традиційний День Батька. З цієї нагоди незчисленні батьки одержать прерізні подарунки: від скромненьких, таких, як не завжди підібрана до батькового смаку краватка, до коштовних і імпозантних, залежно від фінансових спроможностей родини, та й до щедрости тих, що дають. На той день приготують для батька його улюблені страви й напої, може навіть у надмірній кількості, як тут часто буває. Постараються зробити батькові якусь милу несподіванку, щось, що йому особливо подобається, що приносить приємність і радість. Словом — батько буде в той день „королем", як це пропагують комерційні підприємства і разом з ними — родини.

Та, на нашу думку, День Батька, хоч і як урочисто відзначений раз у рік, має тільки символічне значення. Бо, правду кажучи, кожний день є „Днем Батька". Очевидно, в іншому значенні. Кожного дня американський батько — та й батьки в усьому світі — поспішає до праці, щоб утримувати свою родину. Часто він працює і на двох роботах, бо хоче дати своїй сім'ї може й більше як потрібно для звичайного прожитку... Забезпечити хату усіма люксусами, послати дітей до шкіл, скласти трохи грошей у банку „на всяку потребу". Рідко хто оцінює це надмірне зусилля, бо така вже людська вдача, що чим більше дається — тим більше вимагається... Рідко хто призадумується над фактом, що від американського батька вимагається дуже багато. Інколи так багато, що це підриває його здоров'я. Та його чоловіча гордість, а може надмірно розвинуте почуття обов'язку, — не дозволяють йому розчулюватися над собою. Приречений часто на надмірне зусилля, він радіє, що його родина має все, що забажає, а головне, — його діти матимуть вищу освіту, високі становища і легше як його життя...

Я б хотіла вірити, що більшість дітей вміє це оцінити. Що важка праця, і то не обов'язково фізична, — бо на керівних становищах нервова напруга є куди гірша! — не береться дітьми, як тут кажуть, як щось їм належне. Що є за неї глибока і щира, справжня вдячність і то не тільки в один день, День Батька, а всі ці роки. Що батько має належний йому авторитет і пошану. Що з ним рахуються. Що він є не тільки той, який придбає хліб і до хліба, але теж той, який своїм життєвим досвідом заслуговує на те, щоб його слухати.

Чи не здається вам, що теперішній батько буває часто аж надто скромний? Що він є не раз у тіні своїх доростаючих дітей, які багато дечого „знають краще від нього"? Може його терорізують „модерні часи", які перебільшують перевагу молодости, мовляв, „старі вже своє віджили". Часи, у яких життєвий досвід, — безцінний здобуток прожитих років і гризот, — применшується?

Коли приходять сумніви, нагадується власне дитинство, молодість і батько, який вже не живе. Він учив „людських дітей". У тих часах деякі вчителі народних шкіл все ще послуговувалися так званою „тростиною" (що, зрештою, не бралося за зле, бо можна було тим патиком просто бити об стіл, щоб привернути тишу і порядок в клясі). На столі мого батька ніколи не було ніякої „тростини", проте у його клясі завжди панувала тиша, „хоч маком сій". І ніколи не підносив голосу. Як це він осягав таку карність і дисципліну? Мабуть, своєю повагою, внутрішнім спокоєм, свідомістю, що подоброму краще виховується дітей.

Його поважали і то щиро, не облудно. Кожне слово, яке сказав, мало свою вартість і ціну. А говорив він мало. Зокрема до своєї доньки, єдиної, яка була. Нічого дивного: хто щоденно втомлював груди й горло наукою „людських дітей", не кидав слів на вітер.

Я дуже вдячна йому за те, що за масою зайвих слів, не загубився зміст виховання, яке він хотів дати своїй єдиній дитині. Ще більше вдячна йому за те, що виховання було суворе. Хоч його донька вчилася дуже добре, проте він не хвалився тим перед приятелями і знайомими. Не вмовляв у себе, і головне, в доростаючу, що вона „вийнятково талановита, краща за других дітей". Він знав, що робить. Він знав, що щойно життя викаже вартість молодої людини. Тоді, коли молода людина мусить стати на власні ноги й доказати, чи здасть іспит життя, чи... може ні. Найкраще, що міг зробити для мене батько — це було те, що мене не розпещував. Бо, як же ж „пещена дитина" дала б собі згодом раду у жорстоких воєнних часах, у важкому повоєнному скитанні і нелегких „нових часах", коли людина мусить про себе дбати без нічиєї допомоги?.. „Пещена дитина" може б очікувала, що їй „багато належиться" від світу й людей. Може б, навіть була зажурена, що життя, хоч і прекрасне, ніколи легким не буває. А так, завдяки батьківській мовчазній науці, знає, що тільки той доходить до мети, хто уповає на власні сили.

Навчив батько „мовчаз-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Василь І. Гришко

ЧАС НА ПЕРЕГЛЯД І ЧАС НА ЗМІНИ

(Порядком дискусії)

5

II

ПЕРЕГЛЯД І ЗМІНИ В УКРАЇНСЬКОМУ НАЦІОНАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОМУ ЗМАГАННІ НА БАТЬКІВЩИНІ ТА ВИМОГИ ЧАСУ И ОБСТАВИН ЦЬОГО НА ЕМІГРАЦІЇ

1. Нове в українській національно-політичній стратегії і тактиці на батьківщині та ставлення до цього на еміграції

Тому, що головний висновок із усього сказаного тут попередньо зводиться до ствердження факту самотности і слабости наших національних сил у ситуації, коли в змаганні за своє загрожене національне майбутнє, ми мусимо розраховувати саме на власні сили, то з цього цілком очевидним є те, ЩО саме треба переглянути і змінити у самій нашій національно - політичній стратегії й тактиці — як на батьківщині, так і на еміграції. Зрештою, коли йдеться про батьківщину, то перегляд і зміни там уже фактично сталися, і для нас, як політичної еміграції, питання полягає, власне, в тому, які принципові і практичні висновки маємо ми зробити для своєї національно - політичної праці для України поза Україною.

Тут я маю на увазі той факт, що від 60-х років активні сили змагання за українські національні цілі на нашій батьківщині переключилися повністю в річище змагання за демократизацію і українізацію в рамках загального руху в Совєтському Союзі за здійснення формально існуючих конституційних прав, громадянських і національних, що включають і право виходу України з СССР та в цілому відповідають основним міжнародно - правним деклараціям Об'єднаних Націй.

Безперечно, цей факт є логічним наслідком перегляду трагічного досвіду попереднього, збройно-повстанського та підпільно-революційного періоду боротьби 40-50-х років — героїчної, але безнадійної боротьби в цілковитій самотності серед байдужого зовнішнього світу та самими власними силами, що виявилися неспівмірно слабими і тому зазнали, фатального для всіх українських сил, розгрому.

У нас на еміграції загалом цей факт не знайшов належного зрозуміння, і в зміні форми змагання національного активу в Україні більшість нашої політичної еміграції вбачає, власне, тільки зверхню форму, якою, мовляв, „вони там лише прикриваються, бо ж інакшого вибору не мають".

Є й інший, так само невірний погляд, що в цьому факті, мовляв, виявився запізнений рецидив націонал - комуністичних ілюзій, для яких нема підстав. Але взагалі, надаючи цьому фактові значення лише зручного тактичного маневру в умовах СССР, більшість нашої еміграції вважає, що це ніяк не змінює завдань і характеру нашої національно-політичної діяльности для України поза Україною. Але погляньмо на справу загальнонаціональними очима, маючи на увазі цілість української національної політики в сучасній українській „межовій ситуації".

2. Боротьба за національне існування власними силами — з позиції усвідомленої слабости власних сил, як єдиний український вибір сьогодні

Передусім мусимо здати собі справу з того, що незаперечною реальністю є прикрий для нас факт, що національно-політична проблема України нині і на довший час приречена бути частиною загального комплексу проблематики СССР, і тому для зовнішнього світу вона є „внутрішньою проблемою СССР„ та як міжнародна проблема не існує.

Цей стан речей міг би змінитися лише в тому разі, якби настали драстичні зміни в наявному тепер „статус кво" в цілій Східній Европі. Але реальної перспективи таких змін у проглядному часі немає; бо це не могло б статися без активної позитивної ролі в цьому Заходу, а тим часом нині Захід іде в протилежному напрямі: до закріплення вже й формальними договорами з СССР фактично вже визнаного Заходом „статус кво" в Східній Европі, і таким чином — до поділу так званих „сфер впливу", а вірніше — поділу сфер політичного й економічного панування двох світових „понад-держав".

Звичайно, ми не можемо визнати доконаного факту такого стану речей, але ми не можемо ніяк його змінити, а тому мусимо в своїй національно-політичній діяльності виходити таки з цього, як із факту реальности. В такій же реальності, яка означає передусім цілковиту відсутність сприятливих для української справи зовнішніх передумов, як же виглядає перспектива нашого змагання власними силами, ставка на які є в нас єдиним вибором?

Цілком очевидним є те, що навіть коли б і всі ті українці, які є ще бодай „національно живі", хоч і не активні, раптом законтивізувалися й підхопили революційну ініціятиву активної меншости та стали б, як один, до боротьби в тій формі, що в нас популярно називається „визвольний зрив", то навіть і в такому разі самих українських національних сил було б неспівмірно мало для того, щоб успішно протиставитися цілому комплексові безмірно переважаючих ворожих сил в СССР, які в такому разі всі об'єднано будуть проти нас. Я вже не кажу тут про безнадійність „визволення" України взагалі в замкненій західніми сателітами, так би мовити, „внутрішній тюрмі" СССР.

Чи ж можлива за такого стану речей нині українська визвольно-революційна політика з позиції сили? Ні, за відсутности відповідних зовнішніх передумов, вона цілком утопічна. Можна б, звичайно, говорити про таку політику в розумінні організації, розбудови й підготови до „зриву" національно-революційних сил і творення при цьому організованого, мовляв, „спільного визвольно-революційного фронту поневолених народів" в СССР. Але в умовах тоталітарно-поліційної системи такого, безприкладно досконалого щодо провокаційно-терористичних методів, типу як та, що існує в СССР, це, звичайно, річ не реальна.

Становище щодо цього могло б змінитися кардинально тільки в разі виникнення в СССР такої внутрішньо-політичної кризи, як, наприклад, так званий „палацовий переворот" у Москві та спричинена цим затяжна боротьба за владу, що могла б перерости в загальну громадянську війну.

Але виникнення такої ситуації від нас ніяк не залежить, бо фактично ініціятива в цьому може належати швидше всього військово-поліційним і партійним, найбільш централістичним і шовіністичним силам, що найбільш небезпечні для національно - революційних перспектив в СССР.

Логічний висновок із цього всього виходить один: за умов неспівмірности наших власних сил у протиставленні цілому комплексові ворожих нам сил в СССР — у ситуації, коли боротьба власними силами є наш єдиний вибір, саме усвідомлення слабости наших сил є основною передумовою правильної, а це значить — реальної, політики.

Сама ж ця реальна політика в такому разі має бути політикою з позиції усвідомленої слабости і відповідно до цього — політикою перетворення своєї слабости в силу через застосування зброї всіх слабих: мудрости в засобах боротьби.

Коли не сила подолати силу, тоді треба мобілізувати розум; а це значить: сконцентрувати всі свої зусилля не на конфронтації з силою ворога, а на використанні його слабостей — і тих, що прородно властиві йому самому, і тих, що закладені в об'єктивних обставинах. Але розгляньмо це питання трохи детальніше.

(Закінчення буде)

З НАШИХ БУДНІВ

СКИТСЬКА БАБА

„Ти, скіфська баба,
кам'яна незграба,
Стоїш в степах..."
Ліна Костенко

Виставка скарбів скитського мистецтва в Метрополітальному музеї в Ню Йорку пригадала мені, що з одною скитською „бабкою" я був особисто знайомий ще в ранньому моєму дитинстві, коли займався випасом рогатої худоби. Була це хіба найстарша баба в колишньому Бібрецькому деканаті, якщо вірити авторитетним словам Славка Гординського в „Свободі", що впливи скитської культури на наших землях охоплюють 7-4 сторіччя до народження Христа.

Стояла ця древня пам'ятка при роздоріжжі шляхів, що розходились на чотири сторони світу: одна дорога вела до княжого, колись, Звенигороду, друга до села Гринева, третя до Кощурова, четверта до моїх Водник. Поле, де вона була закопана, звалося — „Підбаб'я". Здавен - давна не втішалося це місце доброю славою серед довколишнього населення: тутечки, казали, блуд до людей причіпляється, або нечиста сила водить. Та й сама каменюка не мала симпатичного вигляду, а на нас, дітей, просто наводила страх! Здалеку, в траві, подобала вона справді на скулену і перехилену набік постать старої жінки, відвернену до дороги спиною. Камінь сірий-сірезний, дивовижньої барви і блиску, ніби не від цього світу і не з цієї землі. Коли на телевізії показували оте каміння, що його привезли з Місяця астронавти, мені вмить пригадалося кам'яне головище нашої „скитської баби".

Різні - прерізні билини, легенди, ходили по селі про неї... Розповідали старі люди, що один пан-дідич хотів видобути її з землі. Мужики копали - копали, і не могли докопатися до споду. Тоді пан велів зашморгнути бабі на шию волока, запрягти дві пари двірських коней і тягти її з землі волоком. Та як стали її тягнути, то з-під землі почувся такий важкий стогін, що коні сполошились, порвали на собі упряж і повтікали в поле, а мужики — за ними. А того пана - дідича побив потім параліч. Мав на собі повно струпів і болячок, і навіть доктори з самого Відня не могли нічого йому порадити!

Отак мережу ці рядочки та й собі гадаю, як тепер „поживає" наша предвічна баба?.. Чи далі ще стирчить при дорозі, на „Підбаб'ї", дітей страшить і наводить блуд на людей?.. А може видерли її трактором з рідної землиці нові дідичі та й повезли з транспортом на Схід, під час котрогось з вивозів, яких там відбулося чимало! Може сталася тепер прикрасою котрогось з „радянських" музеїв, і одного дня я навіть не стямлюсь, як вона з'явиться в Ню Йорку з візитою, а тоді, може, пошукає - попитає за тим малим шибеником, що пас колись корівки на „Підбаб'ї" і, з дуру, чв'яхав її верб'яним прутиком по кам'яній голові...

І к е р

Роман Рахманний

НАШ СПІЛЬНИЙ ДЕРЖАВНИЦЬКИЙ ДОРОГОВКАЗ

2

У минулому в нас не застосовувано цього підходу. І в наші часи рідко хто це робить. Ось 49 років відділяють нас від дня смерти Симона Петлюри на паризькому бруку, але групові суперечки наших дідів і батьків далі притьмарюють думку синів, унуків і правнуків. Тому й наймолодше покоління, як писав Микола Хвильовий, „далі блукає поза вітряками... і ніяк не знайде веселого шляху". Власного шляху української політичної думки, власної орбіти у всесвіті.

Та не тільки молоді люди, але й старші українці забувають про те, що, саме з 1917 року почавши, існує новочасна українська державницька нація. Український націоналізм сьогодні — це вже не лише українські вірші, оповідання, повісті, драми, народні танці, страви і весь традиційний костюмний фолкльор. Український націоналізм проявився виразними державницькими формами — такими ж вартісними формами, які є в інших націй.

Адже у листопаді 1917 року відновлено українську державу. У січні 1918 року проголошено її незалежною, самостійною республікою. Від 29 квітня до грудня 1918 року тривав етап монархічної гетьманської держави. У листопаді того ж року зформувалися в суверенну державу Галичина, Буковина і Закарпаття. Але вже 22 січня 1919 року вони приєднуються до Другої Української Народної Республіки, щоб під проводом Симона Петлюри утворити першу соборну самостійну українську державу за весь час історії нашої нації.

Уже цей перелік дат етапів розвитку української державницької структури повинен спонукати нас зробити висновок: жадні воєнні невдачі не сміють засліпити очей нашого розуму! Очима власного розуму всі ми повинні побачити і зрозуміти тогочасну дійсність. Свідомих українських патріотів було дуже мало, а ворогів було дуже багато. Ресурси новоутвореної української держави були дуже обмежені, бо країна ще декілька місяців до перетворення її в державу була поділеною колонією Петербурга і Відня. Допомоги українцям ніхто не хотів дати. Ані англійські монархісти, ані французькі республіканці, ані американські патетичні любителі свободи. Соціялісти усіх національностей активно підтримували ворогів України. Якщо українська молода держава тоді утрималася при житті понад три роки, то це заслуга лише її керівних діячів. А насамперед Симона Петлюри!

Помітним вкладом Симона Петлюри у будівництво тієї української державницької структури було зокрема збереження тяглости тієї держави. Якщо у роки 1917 - 1926 хтось з українців був справжнім самостійником-державником, то ним був саме Симон Петлюра.

Скаже хтось: Але ж він за свого життя був активним членом соціялістичної партії, що перенаголошувала соціяльне питання і вороже ставилася до партій правого напрямку, а зокрема до монархістів!

Так, це — правда. Але правдою є теж і те, що тоді і тепер усі керівні діячі усіх національностей належали чи належать до якоїсь партії та підтримували чи підтримують дану партійну програму. Однак не кожен із них мав, чи має відвагу і стільки державницького почуття, щоб у скрутному для нації становищі виступити з партії та без її доктринерських обмежень присвятити себе цілковито загальнонаціональній справі.

Симон Петлюра зробив це саме у час, коли доктринери усіх напрямків своїми дрібничковими суперечками і недоречними вимогами буквально руйнували власну державу. Або, образившись, виїжджали закордон.

Симон Петлюра мав сміливість втратити особисту популярність у своїх партійних колах та цілковито присвятив себе державним і військовим справам. Він виправдано вірив у те, що вояцька маса підтримає його рішення. Бо наші вояки ризикували власним життям не за інтереси окремих партій, але в ім'я збереження відновленої державницької структури, в якій мало бути гідне місце для всіх її громадян. Згодом, Симон Петлюра так і формулював своє та їхнє завдання: „Справа здобуття української держави — це справа цілої української нації, а не якоїсь кляси її чи партії..."

Він керувався тим принципом не лише тоді, коли під його наказами воювали десятки тисяч вояків. Уже як голова екзильного уряду України він обстоював ідею активної збройної боротьби за цю політичну структуру своєї нації ось якими словами:

„...справа самостійности України вирішуватись буде підрахунком організованих сил нашої нації, як політичних, так і військових. Коли це питання буде вирішуватися за мого життя і за моєю участю, то я робитиму все, щоб до цього моменту українська армія мала десятки тисяч гармат і сотні тисяч рушниць".

В ім'я збереження принаймні звуженої державницької структури Симон Петлюра мав теж відвагу погодитися на тимчасову втрату частини української території. Це була дуже болюча політична операція для нього і для багатьох українців. Але сьогодні треба визнати: цим кроком Симонові Петлюрі пощастило утримати українську державність — її законну тяглість, її законний уряд — до 1921 року. Тільки зрадницька змова урядів Москви та Варшави припинила існування самостійної української держави у міжнародно-законному розумінні.

Однак їм не пощастило скасувати тієї державности у мисленні Симона Петлюри та всіх українських патріотів. Навіть після того тяжкого дипломатичного удару він не заламався, а навпаки. Своїм живим словом і ділом він підтримував їх на дусі:

(Продовження буде)

День Жінки-Українки

Заходом 21-го Відділу СУА в Брукліні, 27-го квітня ц. р. відбулося відзначування Дня „Жінки-Українки". Свято відкрив голова М. Михайлів, вітаючи о. пароха Юрія Бінковського, делегатів з Окружної Ради з Відділів СУА, з УККА, з ООЧСУ, з кредитівки „Самопоміч" в Ню Йорку, з УНСоюзу, з Т-ва Вервиці, присутних письменниць і гостей. За словами прелегентки, Об'єднані Нації проголосили 1975 р. Міжнародним Роком Жінки, а для українців цей рік має бути „Роком молитви" за поневолену українську жінку.

Мгр Я. Зарицька проводила програмою. По молитві, яку провів о. парох, голова вічитала реферат, в якім навідчитала реферат, в якім напоетеси, письменниці, громадсько-суспільної і політичної діячки. Потім згадала про трагічну смерть 500 українських жінок в Кінгірі, про жінок-героїнь, яких замордувала большевицька поліція КГБ, та про жінок, які ще й сьогодні караються в совєтських тюрмах і концтаборах. Слідували декламації, які виголосили учениці Вечірньої Школи Українознавства, а саме: Орися Зарицька, Наталя Борисенко, Таня Турцер, Ірена Реєнт, Орися Солошин і Юлія Москаль. Письменниця Олена Звичайна прочитала вимок із свого твору „Ворог народу". Її твори почали друкуватися щойно на еміграції, тому, що в совєтському Союзі не дозволяли. Написала багато творів, між іншими „Ворог Народу" за який дістала премію на Великому Конкурсі Українських Політичних В'язнів в Німеччині в 1948 р. Другий раз дістала Франківську Нагороду на конкурсі Івана Франка в Америці, Чікаго в 1967 р. Письменниця Мирослава Ласовська прочитала вимок із своєї повісти „Дзвінка молодість" яка готується до друку, та вимок з її першого оповідання „Її злочин". Програму оживила молода солістка Ляриса Магут-Гурин, за що присутні нагородили її рясними оплесками. Акомпаньювала Марта Матчай. Потім Линда Ларсен і Ірена Чорна відограли дует на бандурі. Алла Косовська читала свої найновіші поезії.

Господарські референтки, під наглядом М. Круг, угощали присутніх теплими стравами, солодким і кавою.

Оксана Богданович

Відвідайте Пряшівську Виставку

Заходами Гуртка Прихильників Пряшівщини в Ню Йорку, в неділю 22-го червня ц. р., в приміщенні Українського Літературно-Мистецького Клюбу (в передпокої) при 2-ій евеню, буде відкрита Пряшівська виставка.

На виставці, що її підготовив і сам придбав більшість експонатів, великий прихильник Пряшівщини, д-р Мирослав Клюфас, будуть показані книжки, журнали й часописи, що появляються в столиці Пряшівської України, місті Пряшеві, фотографії пряшівських церков, деякі дуже старинні, що своєю чудовою мистецькою архітектурою захоплюють знавців Заходу, та фотографії визначних українських церковних і світських діячів Пряшівщини. Деякі експонати можна буде набути.

Звертаємо увагу зацікавленим, що відкриття Пряшівської виставки відбудеться в цей же день і час (1-ша год. по пол.), що й відкриття чергової збірної річної мистецької виставки - об'єднання Образотворчих Мистців-Українців Америки. Просимо всіх, кому дорога наша чи не найкраща частина української землі — Пряшівщина, що тепер находиться в складі Словаччини, та яку словаки сильно словакізують, оглядаючи річний дорібок наших образотворчих мистців-малярів — оглянути також хоч скромні, але дорогі кожному українцеві — соборникові, пряшівські експонати.

Гурток Прихильників Пряшівщини

Філядельфійський Комітет...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

відомо, увесь жіночого роду) почав молитвою о. Мартин Кановал. Під час вечері промовив коротко заступник посадника Філядельфії Даніель Мак Кенна, відчитавши листа, що його посадник Різзо вислав до Мороза. Опісля говорила Сестра Гльорія Колмак, голова „Кардинальської комісії людських відносин" у Філядельфії, яка між іншим, вистаралася безплатне приміщення на бенкет.

Після цього був виступ групи „Весела Сопілка" у складі: Орисі Гевко, Марусі Штинь та Галі і Володимири Хомко.

Після вечері відбулася розгривка образів, що її перевів інж. Роман Швед, який був теж майстром церемонії вечора.

Учасником тієї імпрези була теж журналістка і письменниця Марія Коклей. Вона зацікавилася акцією оборони Мороза і уже день після бенкету прочитала п-ні Дзвінці Швед свою статтю на цю тему, яка має вкоротці появитися на сторінках одного з американських журналів.

Між учасниками бенкету бачили ми визначних представників старшого покоління, але велику більшість становили наші молоді професіонали і студенти.

Організацією та приготуванням тієї імпрези займалися члени Комітету Оборони Мороза, пані: Віра Андрейчик, Орися Гевко, Софія Гаврик, Богданна Кульба, Віра Лащик голова Комітету — Уляна Мазуркевич, Христя Перфецька, Петруся Савчак, Ірка Скульська, Дзвінка Швед та Ірина Юрчак.

Філядельфійський Комітет Оборони Валентина Мороза мав дотепер ряд поважних успіхів. Він проломав мовчанку американської преси (п'ять великих статтей про Мороза та про українців на сторінках місцевих американських газет в останніх 3 місяцях!), зактивізував для оборони Мороза обох пенсильванських сенаторів та кількох конґресменів, вислав тисячі листів, придбав і поширив тисячі летючок і афішів і т. п.

Як багато успішнішою була б праця отих одинадцять молодих ідейних жінок, коли б на влаштований ними бенкет прийшло не 83, але бодай 183 чи 500 осіб.

Шеф КГБ боронить...

(Закінчення з 1-ої стор.)

рій В. Андропов накинувся з гострою критикою на всіх тих, хто намагається поширити на терені СССР ідеологічну боротьбу і хто займається „ідеологічною диверсією". Противники соціялізму зосереджуються тепер на „ідеологічній диверсії" — заявив Андропов, додаючи, що „противники соціялізму розуміють, що йти до совєтських людей сьогодні з ідеєю повороту капіталістичних порядків — безнадійна справа. Тому вони намагаються вбиратися в одежу прихильників „демократизації" соціялізму, його „поліпшення"... Їх мета зводиться до того, щоб підірвати зі середини совєтську владу, ліквідувати завоювання соціялізму". Але, заявив, Андропов, „все це прекрасно розуміють совєтські люди. Тому також наше суспільство дає такий однодушний і такий рішучий відпір намаганням такого роду".

Щоб відвернути увагу від ситуації в СССР, Андропов говорив про безробіття в капіталістичних країнах, кажучи, що „малою потіхою для мільйонів людей в потребі і для їхніх родин є те, що їм вільно йти до Білого Дому чи до Гайд парку і там дискутувати над різними проблемами, бо все це ні на йоту не поправить їхнього життя". Нападаючи на критиків совєтської нібито „демократичної" системи і обвинувачуючи західні країни у намаганнях стосувати „ідеологічний саботаж", Андропов у своїй „виборчій" промові у Новомосковську недалеко Москви не конкретизував своїх закидів і не уточнював, хто фактично на Заході цим „ідеологічним саботажем" займається.

Того ж дня промовляв у подібному тоні вже справжній партійний ідеолог Михаїл Суслов, також кандидат у депутати до Верховної Ради СССР, який зі свого боку вказував на те, що в деяких західніх країнах „розгортають антисовєтську і антикомуністичну кампанії" з метою затроїти атмосферу, пригожу для детанту. Подібно як і Андропов, Суслов не назвав нікого, ні не вказав на якусь країну, чи уряд, які мали б сприяти „отруєнню атмосфери" у світі.

Коментуючи ці два виступи і передані західнім кореспондентам винятки з промов Андропова та Суслова, кореспондент „Ню Йорк Таймс" Крістофер С. Врен пише з Москви 10 червня, що у повідомленнях ТАСС, у яких було наголошено „ідеологічний саботаж", „підкреслена незвичайна вразливість Кремля на західню критику справи прав людини (в СССР) в час, коли Москва змагається за політичне і економічне договорення зі Заходом, але з пляном, щоб не робити ніяких внутрішніх концесій".

Індіра Ганді відмовилася зрезиґнувати з прем'єрства

Ню Делі. — Прем'єр-міністер Індії Індіра Ганді формально повідомила, що вона не зрезиґнує з посади голови уряду Індії і внесе апеляцію до Найвищого Суду, опротестовуючи вирок суду з Аллягабад у провінції Уттар Прадеш, який засудив її за корупцію в час виборів до парляменту в 1971 році, позбавляючи її права займати публічні уряди до 1981 року.

Суд в Аллягабад розглядав справу Індіри Ганді у зв'язку з позовом Рая Нараїна, її противника у виборах до парляменту з Уттар Прадеш. Видаючи вирок, суд ствердив наявність фактів порушення закону про вибори з боку Індіри Ганді, яка у передвиборчій кампанії користувалася послугами урядових осіб.

Повідомляючи про своє рішення оставатися на чолі уряду, Індіра Ганді заперечила спрямовані проти неї закиди і заявила, що вона остається при владі, йдучи за бажанням більшости членів своєї партії.

Палата Репрезентантів відкинула високий податок на неефективні автомобілі

Вашінгтон. — У четвер, 12 червня, Палата Репрезентантів відкинула пропозицію із законопроєкту Комісії заходів і засобів, яка пропонувала встановити максимальний 7-відсотковий податок на автомобілі, які вживали б надто багато бензини. Податок міг би доходити до 1,000 долярів і його платив би покупець автомобіля. З огляду на те, що проти цієї пропозиції виступила робітнича спілка „Юнайтед Автомобіл Воркерс" та всі продуценти автомобілів, Палата Репрезентантів схвалила багато лагідніший законопроєкт, який пропонує накладати грошові кари на продуцентів, якщо всі моделі їхніх автомобілів до 1978-го року не дотримуватимуться мінімальних стандартів щодо вживання бензини. Конґресмени рішили, що до того року всі моделі даного продуцента на одному ґальоні бензини мусітимуть мати змогу проїхати мінімально 18.5 миль і, до 1979-го року — 19.5 милі, а до 1980-го року мінімальний стандарт мав би становити 20.5 милі на ґальон бензини.

Португальські соціялісти виграли змагання з військовою хунтою

Лісбона, Португалія. — Західня преса інформує, що починаючи з понеділка, 9-го червня, почав знову виходити орган соціялістичної партії Португалії „Републіка", який, як відомо, не виходив від 20-го травня, коли то будинок видавництва перебрали були члени робітничої керованої комуністами юнії. З огляду на те, що вчинок робітничої юнії не був осуджений хунтою, яка є тепер при владі, соціялістична партія, яку очолює Маріо Сорез, погрозила виступленням з урядової коаліції, якщо військова хунта не приверне прав видавництва щоденника „Републіка". Після довших переговорів військовики погодились на віднову газети з передумовою, що редакція змінить дотеперішній склад видавців і редакторів, які у своїх писаннях виступали з критикою політики військовиків. Повідомляючи своїх членів і прихильників про перемогу, провід соціялістичної партії перестеріг, що боротьба за вільність преси у Португалії ще не закінчилась і що треба „стояти на сторожі та відбивати всі злонамірені затії тих, які намагаються цю вільність знищити".

14 еспанських лівих угрупувань створили протиурядовий альянс

Мадрід. — Західня преса інформує, що 14 еспанських лівих угрупувань, які діють поза законом, тобто підпільно, створили на своєму засекреченому з'їзді політичну коаліцію, завданням якої буде „вести змагання за привернення демократичної системи в Еспанії". Альянс відкритий, говориться в повідомленні, для усіх „демократичних організацій". Згідно з цим повідомленням, до коаліції не включена комуністична партія Еспанії. Коаліція, між іншим, гостро протестує проти спроби генераліссимуса Франка передати всю владу в Еспанії в руки престолонаслідника принца Хуана Карльоса. Цей протест піддержують також ліві монархісти, які стоять в гострій опозиції до Х. Карльоса.

Греція хоче стати активним членом Европейської Спільноти

Брюссель, Бельгія. — С. Стататос, репрезентант грецького уряду в Европейській Економічній Спільноті, склав формальну заяву, що Греція бажає стати повноправним і активним членом цієї Спільноти, до якої, як відомо, належать 9 европейських держав. Досі Греція була тільки формальним членом ЕЕС, а її статус багато европейських держав ставили під знак запиту в часі владуванням військової хунти. Теперішній прем'єр грецького уряду Константин Караманліс у переговорах з амбасадорами сімох европейських держав, членів ЕЕС, просив піддержати бажання Греції стати повноправним членом цієї Спільноти. Також лідер опозиційної до уряду партії Георг Маврос піддержує цю справу уряду, заявляючи, що децизія уряду в цій справі знайде повну піддержку усіх політичних сил і всього грецького народу.

Сомалі і СССР заперечують повідомлення Пентаґону про ракетні бази

Москва. — В інформації „Ню Йорк Таймсу" з Москви говориться, що Совєтський Союз категорично заперечив повідомлення Пентаґону про будову совєтських баз в Сомалі. „Американський секретар оборони Джеймс Шлесінджер мусів впасти жертвою привиду, якщо він бачив совєтські військові бази в поблизу місцевості Бербера в Сомалі" — говориться у совєтському саркастичному протесті. Як відомо, Москва вже від довшого часу веде акцію проти будови американської військової бази на островах Дієго Гарсія на Індійському океані.

Подібне спростовання і вияснення, надруковане у „Ню Йорк Таймсі" з 12-го червня ц.р., зробив уряд Сомалі, відкидаючи категорично твердження Пентаґону.

ІСТОРІЯ УКРАЇНИ В ЕСПАНСЬКІЙ МОВІ

Буенос Айрес (М. Д.). — Українська Центральна Репрезентація в Арґентині рішила видати Історію України в еспанській мові у сконденсованому вигляді, яка є необхідною для поширення правди про Україну. В тій справі вже почалися відповідні заходи, щоб зібрати потрібні фонди на оплату друку, як рівнож запрошено відомого прихильника Мартінеза Кодо, щоб він перевів мовну коректу зроблених перекладів.

ПЛАСТ В РИМІ — 75 — СВЯТИЙ РІК

КОНФЕРЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПЛАСТОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ
Головна Пластова Булава

ПОВІДОМЛЕННЯ
В СПРАВІ УЧАСТИ УКРАЇНСЬКОГО ПЛАСТУ В ЧАСІ УКРАЇНСЬКИХ СВЯТКУВАНЬ СВЯТОГО РОКУ В РИМІ.

З нагоди загально української прощі до Риму в Святому Році в днях 10 до 20 липня 1975 р. під проводом Блаженнішого Верховного Архиєпископа Йосифа Кардинала Сліпого, з'їжджається велика частина української спільноти, щоби засвідчити перед Святійшим Отцем і перед цілим світом про живучість нашої Помісної Української Католицької Церкви.

Український Пласт розуміючи вагу і історичність цих святкувань готується взяти в них, якнайбільш зорганізовану і активну участь. Тому Головна Пластова Булава:

1) В порозумінні з КПСтаршиною в Німеччині, покликала на Команданта усього пластунства, що прибуде до Риму, петьм. пл. скоба ст. пл. Тараса Лончину, який покликав Булаву в складі:

ст. пл. Юрій Чировський — бунчужний
ст. пл. Андрій Онуферко — писар-скарбник
ст. пл. Андрій Чировський — хронікар

2) Через усі Крайові Пластові Старшини візвала усіх пластунів і пластунок, що їдуть до Риму: а) взяти зі собою повний пластовий однострій, б) зараз по приїзді до Риму зголоситися до Команди по дальші інструкції та підпорядкуватися усім дорученням Команданта і його булави.

3) Видала з цієї нагоди відзнаку за проєктом ст. пл. Люби Мазяр, золотої барви для пластунства і срібної для членів Пластприяту і громадянства. Відзнаку можна буде закупити в Команді. Для кращого зв'язку ГПБулава подає адресу ст. пл. Тараса Лончини та його телефон в Римі.

Адреса Команданта: T. Lonchyna (Universita Cattolica Ucraina)
Via Boccea 478, 00166 Roma, Italia
Число телефону в Римі: 624-02-08.

С. К. О. В.!

ЗА ГОЛОВНУ ПЛАСТОВУ БУЛАВУ:

пл. сен. Роман Рогожа, голова — пл. сен. Ірена Чайківська, ген. секретар

Увага! НЮ ЙОРК і ОКОЛИЦЯ! Увага!

Заходами нашого Координаційного Комітету при чинній співучасті Комітету Комбатантських Організацій Нюарку та Українсько-Американських Ветеранських і Українських Комбатантських, як також Молодіжних Організацій Ню Йорку й околиці, а зокрема Хору „Молода Думка"

— відбудуться —

у ЗЕЛЕНУ НЕДІЛЮ, 22-го ЧЕРВНЯ 1975 року на оселі УРСоюзу „ВЕРХОВИНА" в ГЛЕН СПЕЙ, Н. Й., біля МОГИЛИ-ПАМ'ЯТНИКА

Традиційні Зеленосвяточні Поминки по поляглих і померлих Борцях за волю України

Початок о 10-ій год. ранку.

В програмі: Служби Божі обох віровизнань, Панахида, Апель зі салютом, промови: Гр. Полчія, голови Координаційного Комітету і його заступника Я. Балабана, складення вінків, дефіляда, спільна трапеза та великий Весняний Концерт „Молодої Думки" під проводом опікуна Б. Бідяка й диригента С. Комірного.

Сердечно запрошуємо все Українське Громадянство, а зокрема кол. Вояків всіх Формацій та Молодь, зосібна Пласт, СУМА, ОДУМ, Молоду Думку і інші прийняти щонайчисленнішу участь у цій всенародній Урочистості.

Всі Організації прохаємо прибути з прапорами і вінками з живих квітів.

ЗАМОВЛЕНІ АВТОБУСИ від'їдуть від Українського Народного Дому, при Другій Авеню в Ню Йорку о 7-ій год. ранку та в поворотну дорогу вирушать з Глен Спей о 6-ій год. вечора. Квитки на автобуси в ціні по 6.00 дол. від особи в обі сторони можна набути в крамницях: Арка, Еко і Сурма в Ню Йорку.

Координаційний Комітет Українських і Українсько-Американських Комбатантських Організацій Великого Ню Йорку

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЛІСІВНИКІВ І ДЕРЕВНИКІВ та РЕДАКЦІЯ ВІСНИКА ОБУЛІД-у
в глибокому смутку повідомляють Членство про несподіваний відхід у Вічність на 76-му році життя

сл. п. ІВАНА КУЗИЧА-БЕРЕЗОВСЬКОГО

члена ОБУЛІД-у, б. лісничого в Березові, співробітника „Вісника", члена-основника ОБУЛІД-у, автора праць з лісівницькою тематикою — що помер в Сейнт Кетрінс, Канада 4-го червня 1975 року.

ПОХОРОН відбувся 6-го червня 1975 р. в Сейнт Кетрінс, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Опечаленій Дружині і Рідні Покійного, складаємо щирі слова співчуття у їх тяжкому горю.

Ряди наших професіоналів ростуть

До них належить 23-літній д-р медицини Андрій Ігор Ренер. Він як тільки приїхав з батьками в 1956 р. до ЗСА, став членом УНС, і ним є досьогодні.

Садочок і народну школу Ігор Ренер скінчив в школі св. Юра, середню школу ім. Кардинала Гейс і там градував 4-им на 600 градуантів з найвищими відзначеннями в 1969 р. В тому ж році зачав студії на Нюйоркському університеті, у відділі Прі-мед з повною стипендією, одержану в університеті. В 3-ох роках вичерпав усі свої кредити з 4-ох літ з найвищими відзначеннями з біології і подався на медицину в 1972 р. Хоч ще не мав диплому з Прі-мед, — був прийнятий на кілька медичних факультетів, він вибрав медичний факультет ім. Альберта Айнштайна. Тут дістав стипендію Т-ва американських лікарів і був призначений на тільки 3-річний курс медицини.

Протягом 3-ох років виснажливої праці закінчив він медицину і 5-го червня ц. р. отримав лікарський диплом. Свою працю й практику з ділянки хірургії він зачинає в шпиталі Монтефіоре в липні ц. р. Старший брат Андрія, Юрій є теж лікарем.

М. Хоманчук
Секретар 5-го Відділу УНСоюзу

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВОЛОДИМИР ЦИЦИК, член УНС Відд. 173 Б-ва св. Володимира в Вілмінґтоні, Дел., помер 13 лютого 1975 р. на 53-му р. життя. Нар. в 1922 р. в Вілмінґтоні, Дел., став членом УНС в 1940 р. Полишив в смутку родичів Івана і Теклю, брата Василя, дві сестри Юлію і Катерину. Похорон відбувся 17 лютого 1975 р. на католицькому цвинтарі в Вілмінґтоні, Дел.
Вічна Йому Пам'ять!
Н. Щерба, секр.

МИРОН ГОРІШНИК, член УНС Відд. 385 Т-ва Запорожська Січ в Міннеаполісі, Мінн., помер на 60-му році життя. Нар. в 1914 р. в селі Глубока, пов. Самбір, Україна, став членом УНС в 1968 р. Полишив в смутку дружину Марію, дочку Ярославу, синів Левка, Володимира і Михайла, двох братів і сестру на Україні. Похорон відбувся 23 грудня 1974 р. на цвинтарі в Міннеаполісі, Мінн.
Вічна Йому Пам'ять!
Я. Карпяк, секр.

ПАВЛІНА МАРКОВИЧ, членка УНС Відд. 342 Т-ва Запорожська Січ в Картереті, Н. Дж., померла 1 березня 1975 р. на 75-му р. життя. Нар. в 1900 р. в Україні, стала членкою УНС в 1921 р. Полишила в смутку дочку Марію Зубак з родиною, синів Івана й Йосипа. Похорон відбувся 3 березня 1975 р. на Кловер Ліф Парк цвинтарі в Вудбрідж, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
о. П. Мелех, секретар

ТЕКЛЯ БІСКУПСЬКА, членка УНС Відд. 352 Б-ва св. Арх. Михаїла в Честері, Па., померла 24 лютого 1975 р. на 65-му р. життя Нар. в 1909 р. в Глубічку Великому, пов. Тернопіль, стала членкою УНС в 1950 р. Полишила в смутку мужа Василя, сина Ярослава, дочки Олену та Оксану, внуки Ричарда, Браєна та Івана, ближчу та дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 27 лютого 1975 р. на цвинтарі Меморіял Парк, в Філядельфії, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу

ПАРАСКЕВІЯ ЗАДОРОЖНА, членка УНС Відд. 240 Т-ва ім. Є. Коновальця в Клівленді, Огайо, померла 17-го лютого 1975 р. на 57-му році життя. Нар. в 1918 в Куличкові, Сокаль, стала членкою УНС в 1952 р. Полишила в смутку сина Йосифа, сестру і брата в Україні та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 20 лютого 1975 р. на цвинтарі св. Андрія в Пармі, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Кіґічак, секр.

ОЛЕНА ЯКИМІВ, членка УНС Відд. 277 Б-ва св. Івана Хрестителя в Гартфорді, померла 13 лютого 1975 р. на 76 р. життя. Нар. в 1898 р. в с. Криволука, Зах. Україна, стала членкою УНС в 1950 р. Полишила в смутку одного сина, три доньки, 14 внуків і одного правнука та ближчу і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся на цвинтарі 15 лютого 1975 р. на цвинтарі в Глестонбурі, Конн.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу

ПЕТРО БЛАШКЕВИЧ, член УНС Відд. 484 Т-ва ім. Т. Шевченка в Ютиці, Н. Й., помер 31 березня 1975 р. на 63-му р. життя Нар. в 1912 р. в селі Воля Якубовна, повіт Дрогобич, Україна, став членом УНС в 1951 р. Полишив в смутку дружину Катерину та ближчу і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 3 квітня 1975 р. на цвинтарі св. Тройці в Вайсборо, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Запаранюк, секр.

ЮРІЙ ЛЕЦИН, член УНСоюзу Відд. 70 Т-ва Укр. Поступовий Клюб в Джерзі Ситі, Н. Дж., помер 9 квітня 1975 р. на 57-му р. життя Нар. в 1918 р. в Джерзі Ситі, Н. Дж., став членом УНС в 1968 р. Полишив в смутку дружину Анну, дві доньки Ненсі і Норін та дві сестрі. Похорон відбувся 12 квітня 1975 р. на цвинтарі св. Хреста в Арлінґтоні, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Жук, секр.

СТЕНЛІ СТОРОЖУК, член УНС Відд. 473 Т-ва ім. Ю. Головінського в Монтреалі Квебек, помер 2 лютого 1975 р. на 53-му р. життя. Нар. в 1922 р. в Сант Софії, Квебек, став членом УНС в 1957 р. Полишив в смутку сина Тараса і доньку Галину. Похорон відбувся 7 лютого 1975 р. на цвинтарі Св. Софії.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Баніт, секр.

ВОЛОДИМИР СТЕЦУРА, член УНС Відд. 46 Т-ва Воля в Ню Йорк, Н. Й., помер 23 березня 1975 р. на 72-му р. життя Нар. в 1903 р. у Львові, Україна, став членом УНС в 1965 р. Полишив в смутку дружину Ольгу, синів Романа і Ігора з родинами, внуків Наталку, Маркіяна і Мелясю, братів Михайла і Осипа, сестру Марію. Похорон відбувся 26-го березня 1975 р. на цвинтарі Парк Лави в Торонті, Онт.
Вічна Йому Пам'ять!
Секр Відділу

МАРІЯ БУДОР, членка УНС Відд. 94 Т-ва ім. М. Шашкевича в Гамтрам, Міч., померла 30 березня 1975 р. на 66-му р. життя. Нар. в 1908 р. в Україні, стала членкою УНС в 1946 р. Полишила в смутку Анну Евгенію і Ольгу Ірену дочки, Мирослав Григорій син і 3 внуки та рідних в Україні і в Польщі. Похорон відбувся 2 квітня 1975 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Детройті, Мич.
Вічна Їй Пам'ять!
Р. Татарський, секр.

МИКОЛА СОПІВНИК, член УНС Відд. 221 Б-ва св. Стефана в Чикаґо, Ілл., помер 26 березня 1975 р. на 61-му р. життя. Нар. в 1914 р., став членом УНС в 1949 р. Полишив в смутку дружину Ольгу, дочку Глорію. Похорон відбувся 28 березня 1975 р. на цвинтарі св. Йосифа в Рівер Гров, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Шпікула, секр.

ВАСИЛЬ ВАСИЛИШИН, член УНСоюзу Відділ 292 Б-ва св. Івана Хрестителя, в Детройті, Мич., помер 31-го березня 1975 р. на 89-му р. життя. Нар. в 1885 р. в Україні, став членом УНС в 1924 р. Полишив в смутку сина Петра, і доньку Евгенію. Похорон відбувся 1-го квітня 1975 р. на цвинтарі св. Хреста в Детройті, Мич.
Вічна Йому Пам'ять!
П. Федик, секр.

СЕМЕОН ПРИСЯЖНИЙ, член УНС Відд. 15 Т-ва Вільна Україна в Ірвінґтоні, Н. Дж., помер 23 травня 1975 р. на 77-му р. життя. Нар. в 1899 р. в Золочеві, Україна, став членом УНС в 1923 р. Полишив в смутку доньку. Похорон відбувся на цвинтарі Голівуд Юніон, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
І. Бакум, секр.

МАРІЯ В. СОЛДРЕССЕН, членка УНС Відд. 161 Б-ва св. Василія в Амбрідж, Па., померла 17 травня 1975 р. на 62-му р. життя. Нар. в 1913 р. в Амбрідж, Па., стала членкою УНС в 1957 р. Полишила в смутку чоловіка Івана, одну дочку та одного внука. Похорон відбувся 20 травня 1975 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Амбрідж, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
А. Джула, секр.

ВАСИЛЬ КИШКА, член УНС Відд. 379 Б-ва св. Юрія в Чікаґо, Ілл., помер 17 березня 1975 р. на 55-му р. життя. Нар. в 1920 р. в Бродах, Україна, став членом УНС в 1949 р. Полишив в смутку дружину Теклю, сина Івана, доньку і зятя Стефанію і Василя Білоус та двоє внуків. Похорон відбувся 21 березня 1975 р. на цвинтарі св. Миколая в Лейден Тавншіп, Ілл.
М. Семків, секр.

РОЗШУК

ПОШУКУЮ
ВАСИЛЯ ГРИНДІЯ
Народився в Галичині і в 1952 році приїхав до Ню Йорку. Хто знав би про нього або він сам, або його родина, прошу писати до:
МИКОЛА ГРИНДІЙ
6705 Kensington Avenue
Richmond, Virginia 23226

П. БУРБАНА
що мешкав раніше 86 Wolcott Street, Brooklyn, NY., просить про подання теперішньої адреси.
Дмитро Кузик
183 Laffayette Avenue
Trenton, N.J. 08610

ДЕНЬ БАТЬКА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ним способом", бо не словами, але прикладом, дуже багато. Перелічити всього неможливо. Згадати б тільки про найважливіше: не говорити неправди і не обманювати. Не шукати „легкого хліба", бо він інколи означає людську кривду. Чесно й сумлінно платити всі борги. Кожний ремісник і робітник, який виконував працю для батька, відразу одержував належну заплату. „Це ж його труд, він з цього живе", — казав батько. Він ніколи не заплямив сумління визиском.

Не признавав теж ані самохвальби ні самореклями; не прив'язував ваги до проминаючих почестей. „Коли я зробив щось добре, має сумління дасть мені найкращу нагороду — казав. „Коли ж я поступив зле, треба до цього признатися і направити".

Слова й діла батька ніколи не розходилися. Це зветься справедливістю, чесністю й шляхетним характером. Найвищими прикметами людини. З днем батька, з кожним днем, з кожним роком благослови нас, Господи, тут і на рідній землі батьками, яких сердечно поважаємо за їхнього життя і з пошаною згадуємо, коли відійдуть від нас...